Súd:	Okresný súd Košice I
Spisová značka:	35C/22/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7118208565
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Lenka Bowker
ECLI:	ECLI:SK:OSKE1:2019:7118208565.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Bowker v právnej veci žalobcu: R. zastúpený JUDr. Martinom Kožiakom, advokátom, Murgašova 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: J., zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marcel Jurko, advokát, s.r.o., so sídlom: Dominikánske námestie 11, 040 01 Košice, o ochranu osobnosti

r o z h o d o l :

Žalovaný j e p o v i n n ý zdržať sa neoprávneného zásahu do občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia a mena žalobu spočívajúce vo výrokoch, že „Z. I. robí hanbu lekárskemu stavu a že sa vyhráža žalovanému a rodine žalovaného, že vykrikuje diagnózy žalovaného, ako aj všetkých obdobných výrokov".
Žalovaný j e p o v i n n ý písomne sa ospravedlniť žalobcovi v zaslanom liste na adresu žalobu na Q., ktorý bude podpísaný žalovaným s vyjadrením: ,,Ja J. ospravedlňujem sa J. za svoje nepravdivé výroky o ňom, ktoré som uviedol na jeho adresu v mojom liste zo dňa 22.7.2015, najmä sa mu ospravedlňujem za moje nepravdivé výroky o ňom, že Z. robí hanbu lekárskemu stavu, že sa vyhráža žalovanému a rodine a žalovaného, že vykrikuje diagnózy žalovaného“ a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
Žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej konkrétnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.7.2018 domáhal, aby súd vydal rozsudok v nasledovnom znení: 1/ Žalovaný je povinný zdržať sa neoprávneného zásahu do občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia a mena žalobu spočívajúce vo výrokoch, že „Z. I. robí hanbu lekárskemu stavu a že sa vyhráža žalovanému a rodine žalovaného, že vykrikuje diagnózy žalovaného, ako aj všetkých obdobných výrokov". 2/ Žalovaný je povinný písomne sa ospravedlniť žalobcovi v zaslanom liste na adresu žalobu na Kalvárii 2229/15, 040 01 Košice, ktorý bude podpísaný žalovaným s vyjadrením: ,,Ja J. X., bytom na Q. ospravedlňujem sa JUDr. Z. I. za svoje nepravdivé výroky o ňom, ktoré som uviedol na jeho adresu v mojom liste zo dňa 22.7.2015, najmä sa mu ospravedlňujem za moje nepravdivé výroky o ňom, že Z. I. robí hanbu lekárskemu stavu, že sa vyhráža žalovanému a rodine a žalovaného, že vykrikuje diagnózy žalovaného“ a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. 3/ Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. 4/ Zároveň žiadal aj náhradu trov konania.

2. Žalobca v žalobe tvrdil nasledovné skutočnosti: Žalobca je zamestnancom Ústrednej vojenskej nemocnice v Ružomberku v pracovnej pozícii: lekár neurochirurgickej kliniky. Prácu vykonáva odborne, zodpovedne a k spokojnosti zamestnávateľa a pacientov. Žalovaný je jeho dlhoročným (viac ako

štyridsať rokov) susedom, s ktorým má osobne a aj jeho rodina (matka, sestra, synovec) bývajúca v ich rodinnom dome na ulici V., dlhoročné susedské spory, ktoré vyústili do viacerých priestupkových konaní a aj do súdneho konania. Žalovaný dňa 22.07.2015 napísal a prostredníctvom pošty odoslal list, ktorý adresoval riaditeľovi Ústrednej vojenskej nemocnice v Ružomberku, v ktorom uviedol nepravdivé vyjadrenia hrubo zasahujúce do jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia, jeho mena s úmyslom čo najviac ho poškodiť pred jeho zamestnávateľom, kolegami a ďalšími zamestnancami. Ide najmä o tieto výroky žalovaného: ,, Fr. I. robí hanbu lekárskemu stavu ", „... nadávky a vyhrážky voči moje rodine a najmä mojej osobe ", "Spolu so svojou sestrou vykrikujú všetky moje diagnózy ". Vyššie citovanými výrokmi jednotlivo i v ich vzájomnom kontexte žalovaný viackrát a opakovane zasiahol do občianskej cti, súkromia a dobrého mena žalobcu. Všetky vyššie uvedené a žalovaným tvrdené skutočnosti sú zjavne nepravdivé, výlučne motivované snahou žalovaného ho čo najviac poškodiť u zamestnávateľa. Výroky značnou mierou ohrozili a poškodili žalobcovu vážnosť u zamestnávateľa, kolegov, sú spôsobilé narušiť jeho pracovné vzťahy a vážnym spôsobom ohrozujú občianske spolužitie. Konaním žalovaného došlo nepochybne k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, a to do ochrany jeho mena, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, súkromia, ako ak prejavov osobnej povahy. Žalovaný s úmyslom čo najviac ublížiť žalobcovi hrubým spôsobom ohováral žalobcu a zasiahol do sféry jeho pracovného a rodinného života. Žalovaný svojim konaním sa negatívne a zavádzajúco vyjadroval o charaktere a osobnosti žalobcu a súčasne ohrozil riadne uplatnenie sa žalobcu v osobných i pracovných interpersonálnych vzťahoch. Z konania žalovaného je zrejmý dominujúci úmysel a motivácia žalovaného žalobcu uraziť a čo najviac znevážiť, poškodiť, zosmiešniť a hanobiť. Na základe všetkých opísaných dôvodov má žalobca za to, že požiadavkám primeranosti vyjadrujúcej nastolenie aspoň čiastočne spravodlivého zadosťučinenia, zodpovedá popri ospravedlnení aj náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1000.- EUR.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 19.10.2018 uviedol, že žalobu v celom rozsahu považuje za právne aj skutkovo nedôvodnú. Žalobca a jeho príbuzní (matka a sestra) sústavne znevažujú jeho osobu. Žalobca naňho slovne útočí, vykrikuje po ňom oplzlo, častuje ho vyhrážkami a urážkami napr. „ak budeš hospitalizovaný, tak ti to spočítam“. Tento stav pretrváva roky, minimálne pod roku 2012 ho žalobca systematicky terorizuje jeho prejavmi na verejnosti, čo vyústilo do podania žaloby o ochranu osobnosti žalovaným a jeho rodinou, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 12C/270/2014. Žalovaný dúfal, že žalobca sa spamätá, prestane ho terorizovať, nezhody skončia, a nebudú si všímať jeden druhého. Opak bol však pravdou, po tom čo sa žalobca dozvedel o mnou podanej žalobe svoje ataky a výčiny voči mne zintenzívnil. Sužovaný správaním sa žalobcu preto považoval za vhodné napísať riaditeľovi ústrednej vojenskej nemocnice, list dňa 22. júla 2015, kde ho prosil o pomoc, citujem: ,,Vážený pán riaditeľ úpenlivo Vás prosím o v mene mojej sužovanej rodiny poučte Vášho úspešného neurochirurga, že takto sa nespráva človek s hypokratovou prísahou". Všetko, čo v liste uviedol, je pravda, nič si nevymyslel a v ničom neklamal. Cieľom listu nebolo znevážiť žalobcu, či nebodaj narusiť jeho medziľudské vzťahy, ani zverejňovať o žalobcovi pravdivé či nepravdivé informácie. List písal a adresoval výlučne do rúk riaditeľa, nikoho iného. Žiaden z jeho kolegov sa nemohol k obsahu predmetného listu dostať, preto je vylúčené, aby tento list ajeho obsah mohli narušiť žalobcovu vážnosť u kolegov a narušiť jeho pracovnoprávne vzťahy. Navyše v liste uvedené skutočnosti sú pravdivé. Neexistuje žiaden príčinný vzťah medzi skutočnosťami uvedenými v mojom liste a napríklad rodinnými vzťahmi žalobcu, ktoré mohli byť objektívne ohrozené, alebo narušené. Takisto neexistuje žiaden príčinný vzťah medzi skutočnosťami uvedenými v liste a postavením a uplatnením žalobcu v spoločnosti alebo v pracovnej sfére. V list naopak označuje žalobcu ako ,,úspešného neurochirurga", resp. ako človeka „s hypokratovou prísahou“. Pravdivé skutočnosti nemôžu žalobu nijako uraziť, a ak s nimi žalobca nesúhlasí, to ešte neznamená, že zasahuje do jeho osobnostných práv. Žalobca nepreukázal, že by mu nejaká ujma vznikla a v čom konkrétne má táto ujma spočívať. Má závažné pochybnosti, či žalobca vôbec mohol nejakú ujmu na svojich osobnostných právach utrpieť a či existuje nejaký príčinný vzťah medzi mojim listom a žalobcovými rodinnými alebo pracovnými vzťahmi, nakoľko list adresoval iba jednej jedinej osobe (riaditeľovi) a jeho obsah nezverejňoval ani žalobcovým príbuzným ani žalobcovým kolegom. Nepochopiteľným zostáva, prečo žalobu na ochranu osobnosti žalobca podal temer po 3 rokoch od napísania listu a nie bezprostredne po tom, čo mal žalobca pociťovať ujmu.

4. Žalobca vo svojej replike zo dňa 14.12.2018 uvieol, že žalovaný v jeho vyjadrení uvádza nepravdivé a zavádzajúce tvrdenia o „systematickom terorizovaní" jeho osoby. Naopak, práve zo strany žalovaného dlhodobo dochádzalo a dochádza k obťažovaniu, osočovaniu a napádaniu žalobcu a jeho rodiny a k dlhodobému neoprávnenému vyhotovovaniu obrazových a zvukových záznamov žalovaného z pozemku

vo vlastníctve žalobcu a jeho rodiny. Žalobca od roku 2008 dlhodobo býva a pracuje v Ružomberku a do Košíc chodím len nepravidelne na sviatky či dovolenku. Žalovaný s úmyslom čo najviac ublížiť žalobcovi a čo najviac narušiť, resp. poškodiť osobné i pracovné interpersonálne vzťahy žalobcu, adresoval list jeho zamestnávateľovi. V tomto liste žalovaný preukázateľne uviedol o žalobcovi nepravdivé a jeho profesionálnu etiku a česť znevažujúce tvrdenia. Z obsahu listu žalovaného je zrejmý dominantný úmysel a motivácia žalovaného, žalobcu uraziť a čo najviac znevážiť, poškodiť, zosmiešniť a hanobiť. Žalovaný sa snaží účelovo zľahčovať svoje konanie a tvrdiť, že jeho cieľom bolo, aby štatutárny zástupca zamestnávateľa žalobcu, žalobcovi dohovoril. Žalovaný opomína fakt, že v danom čase už prebiehalo súdne konanie iniciované jeho osobou a práve súd má právomoc riešiť spory. Pokiaľ teda v priebehu existujúceho súdneho konania žalovaný vypisuje listy zamestnávateľovi protistrany, ktorý naviac nemá žiadnu právomoc a kompetenciu zaoberať sa susedskými spormi svojich zamestnancov, je úmysel takémuto zamestnancovi - žalobcovi poškodiť, viac ako zrejmý. Žalovaný nijako nepreukázal pravdivosť ním uvádzaných tvrdení obsiahnutých v jeho liste zo dňa 22.07.2015 a ani nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Až absurdne vyznieva argumentácia žalovaného obsiahnutá v jeho vyjadrení, že v jeho liste sa o žalobcovi vyjadruje ako o „úspešnom neurochirurgovi" a „človekovi s hypokratovou prísahou". Z textu daného listu je zrejmé, že slovné spojenie „úspešný neurochirurg" žalovaný použil len ako sarkastickú citáciu slov sestry žalobcu, ktorého má naviac jeho riaditeľ poučovať, ako sa má správať. A slovné spojenie „hypokratová prísaha" žalovaný použil v kontexte toho, že žalobca sa správa v rozpore s touto prísahou (teda že je zlý lekár, zlý človek"). Rovnako absurdne vyznieva tvrdenie žalovaného, že v jeho liste žalobcu neznevažuje. Zamestnávateľovi žalovaného - na celom Slovensku uznávanej a rešpektovanej nemocnici - pritom žalovaný nepravdivo uvádza, že žalobca - ich kvalifikovaný lekár, ,,robí hanbu lekárskemu stavu" a porušuje lekárske tajomstvo. O obsahu listu žalovaného a o údajnom v liste opísanom správaní sa žalobcu, nadobudli vedomosť minimálne osoby, ktoré prichádzajú do kontaktu s poštou a ktorým bol predmetný list postúpený na vybavenie, sa jedná minimálne o tieto osoby: štatutárny zástupca zamestnávateľa žalobcu, zástupca štatutárneho zástupcu zamestnávateľa žalobcu, zamestnanci sekretariátu zamestnávateľa žalobcu, zamestnanci personálneho oddelenia, zamestnanci právneho oddelenia, priami nadriadení žalobcu - prednosta a primár neurochirurgickej kliniky. Minimálne u týchto osôb bol obsah listu spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv žalobcu. Žalobca zdôraznil nepremlčateľnosť osobnostných práv, tiež na skutočnosť, že nedošlo k premlčaniu nároku na náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj na to, že žaloba na ochranu osobnosti bola žalobcom podaná po tom, ako bolo jeho trestné oznámenie postúpené na prejednanie priestupku. So zreteľom na značne zníženú dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti, najmä v jeho zamestnaní, so zreteľom na osobitný motív žalovaného čo najviac poškodiť žalobcovi priamou jeho zamestnávateľa a jeho zamestnancov a so zreteľom na úmysel žalovaného čo najviac zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, morálne zadosťučinenie nie je v predmetnej veci postačujúce a preto žalobcovi vzniklo tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Na základe všetkých vyššie opísaných dôvodov má žalobca za to, že požiadavkám primeranosti vyjadrujúcej nastolenie aspoň čiastočne spravodlivého zadosťučinenia, zodpovedá popri ospravedlnení aj žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.- Eur.

5. Žalovaný vo svojej duplike zo dňa 7.2.2018 uviedol a popisoval skutky žalobcu a jeho rodiny, ktoré ho viedli k napísaniu listu zamestnávateľovi žalobcu, najmä vyššie spomínaná žaloba o ochranu osobnosti, ktorá sa týka celej rodiny. Žalovaný poukázal na 12 lživých vykonštruovaných sťažností žalobcovej rodiny s cieľom čo najviac poškodiť jemu a jeho rodine. Ako prvá bola sťažnosť v roku 2012 pri zatepľovaní severnej steny lešenia, kedy žalobca so sestrou začali žalovanému hystericky nadávať. V roku 2017 na priestupkovom oddelení Okresného úradu všeobecnej vnútornej správy sa prejednávali ďalšie 3 priestupky voči žalobcovi a členom jeho rodiny. Ďalším dôkazom je zvukový záznam z KMS nainštalovaný na jeho dome, ktorého prepis bol postúpený ako dôkaz ku konaniu o ochrane osobnosti (12C/270/2014). Ďalšie incidenty nastali dňa 6.4.2017, kedy ziapali ako besní a dňa 7.4.2017 pre ich nadávky a provokácie musel opätovne volať políciu. Verbálne útoky začína vždy jeden z rodiny a žalovaného reakcia potom je zákonitá. Žalobca klamal pred vyšetrovateľom o tom, že žalovanému nenadáva. Žalobca ho obviňuje, že vraj mu pred 35 rokmi rozbil okno. Žalobca ďalej udáva, že žalovaného pričinením prišla jeho sestra o zamestnanie, čo je ďalšie klamstvo. Čo sa týka listu riaditeľovi nemocnice, ak bol tento prosebný list postúpený ďalším osobám, za toto konanie sú zodpovední oni, nie žalovaný. Žalovaný citoval slová Dr. Ježíka, že „o liste boli informovaní najbližší nadriadení žalobcu, čiže nevyhnutný personál a on nemá vedomosť o tom, že bola ohrozená a narušená vážnosť žalobcu na pracovisku medzi kolegami či dokonca pacientami“. V liste citoval len to, čo na adresu žalobcu povedala jeho sestra. Chcel poukázať na to, že ako človek, občan a sused je preukázateľne zlý a zlyháva na

celej čiare susedského spolunažívania a to sa vzťahuje na celú jeho rodinu. Žalovaný v závere citoval z uznesenia povereného vyšetrovateľa PZ, že nedošlo k spáchaniu trestného činu ohovárania. Patričným dôkazom, že jeho list bol oprávnený a pravdivý o žalobcovi, je aj konanie o ochranu osobnosti vedené voči celej jeho rodine.

6. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení označil a predložil nasledovné dôkazy: list žalovaného zo dňa 22.7.2015, výsluch svedka E.. (od vykonania ktorého dôkazu následne žalobca upustil), trestný spis vedený pred OR PZ v KE pod ČVS: ORP-280/TH-KE-2016.

7. Žalobca v konaní použil nasledovné prostriedky procesného útoku: skutkové tvrdenia uvedené v žalobe a replike, návrhy na vykonanie vyššie uvedených dôkazov a návrhy na vykonanie výsluchu svedkov.

8. Žalovaný na preukázanie svojich tvrdení v rámci lehoty uloženej sudcovskej koncentrácie nepredložil a neoznačil žiadne dôkazy a v konaní použil ako prostriedky procesnej obrany iba jeho skutkové tvrdenia uvedené v jeho vyjadrení. Následne až po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia uznesenia č.k. 35C/22/2018-38 spolu s poučením o sudcovskej koncentrácii žalovaný označil bližšie neurčené zvukové záznamy z roku 2016, 2017, zvukový záznam z 6.4.2017, upovedomenie oznamovateľa o priestupkoch zo dňa 3.10.2017, sťažnosť I. pri zatepľovaní 2012, foto poukazujúce na predmet vyhrážok a nadávok I. a list odboru poriadkovej polície zo dňa 7.6.2017. Ani jeden z týchto dôkazov však žalovaný nepredložil. Následne listom zo dňa 30.5.2019 (po 2 vykonaných pojednávaniach) žalovaný ešte žiadal vypočuť jeho osobu a opätovne osobu žalobcu.

9. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi, výsluchom žalobcu, a zistil tento nasledovný skutkový stav:

10. Žalovaný dňa 22.7.2015 napísal a adresoval list p. riaditeľovi Vojenskej nemocnice v Ružomberku s názvom Podnet, v ktorom uviedol, že už 38 rokov žije s rodinou v dvojdome s rodinou I.. V prílohe žalovaný priložil žalobu ako dôkaz na Okresný súd Košice o tom, akú psychickú traumu ako prestarlej osoby aj s maloletým vnúčikom celé tie roky zo strany susedov prežívajú. Člen tejto rodiny je ich lekár - žalobca. Zakaždým, keď navštevuje svoju matku a sestru na Kalvárii 2999/15 robí hanbu lekárskemu stavu. Nadávky ba vyhrážky voči jeho rodine a najmä voči jeho osobe cituje: Ty starý debil ko.... ja ti to spočítam, keď budeš hospitalizovaný? Spolu so svojou sestrou vykrikujú všetky jeho diagnózy? V závere listu žalovaný v mene jeho sužovanej rodiny úpenlivo prosí riaditeľa, aby poučil jeho úspešného neurochirurga (to sú slová jeho sestry), že takto sa nespráva človek s Hypokratovou prísahou. P.S. o ich susedských vzťahoch svedčí aj betónový plot žalovaného o výške 2,6m!

11. V Uznesení OR PZ v Košiciach, Odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Košice Ťahanovce ČVS: ORP-280/TH-KE-2016 zo dňa 27.4.2016 bolo konštatované začaté trestné stíhanie za prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť žalovaný tak, že dňa 22.7.2015 zaslal list s vyššie uvedeným obsahom riaditeľovi Vojenskej nemocnice v Ružomberku. Táto trestná vec bola postúpená Okresnému úradu Košice, Odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku, lebo výsledky skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákon a č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. V odôvodnení uznesenia bola uvedená aj výpoveď riaditeľa nemocnice MUDr. J., ktorý uviedol, že po oboznámení sa s listom, tento postúpil na vybavenie jeho zástupcovi MUDr. T.. V spolupráci s personálnym a právnym oddelením nemocnice a tiež s predstaviteľmi neurochirurgickej kliniky pripravili odpoveď žalovanému. Na základe uvedeného listu žalobca nebol preradený na nižšiu funkciu, nebol mu znížený plat ani mu nebola daná výpoveď. Žalobca vykonáva svoju prácu s najvyššou profesionalitou, lojálnosťou a ľudským prístupom k pacientom v súlade s jeho povinnosťami vyplývajúcimi z pracovnej zmluvy. O obsahu listu boli informovaní pracovníci personálneho oddelenia, právneho oddelenia a najbližší nadriadení žalobcu - prednosta a primár neurochirurgickej kliniky, t.j. len nevyhnutný personál. Nemá vedomosť o tom, že bola ohrozená alebo narušená vážnosť MUDr. I. medzi kolegami alebo pacientami. Na základe predmetného listu neboli narušené vzťahy medzi ním ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom.

12. V konaní boli predložené viaceré dôkazy o mnohých podaných sťažnostiach, podaniach na príslušné orgány o narušených susedských vzťahoch medzi rodinami žalobcu a žalovaného a to tak pred

napísaním daného listu zo dňa 22.7.2015, ako aj po tomto období, ktoré skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné a preto súd nepristúpil k vykonaniu dokazovania všetkých žalobcom a žalovaným označených dôkazných prostriedkov.

13. Súd v konaní nepristúpil ani k vykonaniu dôkazu výsluchu žalovaného, nakoľko návrh na vykonanie tohto dôkazu bol predložený súdu pred posledným pojednávaním a ukončením sporu rozhodnutím vo veci samej, kedy zároveň žalovaný žiadal ozrejmiť ich narušené susedské vzťahy, čo súd nepovažoval za potrebné vzhľadom na nespornosť tejto skutočnosti. Taktiež z tohto istého dôvodu súd nevykonal ani dôkazy označené v replike žalovaného, ktoré boli iba označené a neboli predložené v rámci lehoty uplatnenej sudcovskej koncentrácie.

14. Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 16.4.2019 aj napriek tomu, že žalovaný obyčajným listom doručeným súdu do podateľne (nie elektronicky prostredníctvom jeho právneho zástupcu) dňa 19.3.2019 oznámil súdu, že sa pojednávania nezúčastní z dôležitých zdravotných dôvodov, nakoľko v tejto dobe bude mimo bydliska dôvodne. Potvrdenie predloží pri náhradne stanovenom pojednávaní.

15. Podľa § 100 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. o Civilnom súdnom poriadku (ďalej len CSP), súd dbá, aby strany a ostatné predvolávané osoby boli procesnými úkonmi súdu čo najmenej zaťažované, najmä dbá, aby boli predvolávané na čas, kedy pravdepodobne bude ich účasť na procesnom úkone potrebná.

16. Podľa § 157 ods. 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

17. Podľa § 178 ods. 1 CSP, ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch.

18. Podľa § 178 ods. 2 CSP, predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní predo dňom, keď sa má pojednávanie konať.

19. Podľa § 183 ods. 1 veta prvá CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

20. Podľa § 183 ods. 3 CSP, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

21. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

22. Žalovaný namietal, že súd mal pojednávanie dňa 16.4.2019 odročiť, pretože vo svojej žiadosti uviedol, že sa dožaduje náhradne stanoveného termínu pojednávania, na ktorom doloží doklad o jeho pobyte v kúpeľoch.

23. Je potrebné uviesť, že podanie žalovaného zo dňa 19.3.2019 nebolo riadnou žiadosťou o odročenie pojednávania. Žalovaný týmto podaním iba oznamoval súdu, že sa nedostaví z dôležitých zdravotných dôvodov, ktoré potvrdenie doloží na náhradne stanovenom pojednávaní. Bez predloženia akéhokoľvek dokladu o plánovanom pobyte napr. vo forme predvolania na kúpeľnú liečbu, týmto vlastne samotný žalovaný znemožnil súdu posúdiť, či je objektívne daný dôvod na odročenie pojednávania. Aj keď žalovaný použil slovný výraz „náhradne stanovený termín pojednávania“, súd vzhľadom k tomu, že predvolával aj samotného advokáta žalovaného, mal zámer vo veci konať hospodárne a bez prieťahov a preto k danému podaniu žalovaného neprihliadal. Advokát žalovaného sa takto mal a mohol dostaviť na pojednávanie a byť prítomný pri dokazovaní na pojednávaní, t.j. na vykonaní dôkazov. Skutočnosť, že tento súdu nijako pred pojednávaním neoznámil svoju práceneschopnosť a nežiadal z tohto dôvodu pojednávanie odročiť, znamenala, že súd počítal s jeho účasťou na vytýčenom pojednávaní a preto ani daný termín pojednávania neodročil a vo veci riadne konal. V opačnom prípade by bolo porušené právo žalobcu (ktorý sa na pojednávanie riadne dostavil ako aj jeho advokát) na prejednanie veci bez prieťahov.

24. Súd vec právne posúdil podľa nasledovných ustanovení:

25. Podľa článku 19 ods. 1 zákona č. 460/1992 Z.z. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

26. Podľa Čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

27. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

28. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

29. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

30. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

31. Právo na ochranu osobnosti (tzv. osobnostné právo) prináleží každej fyzickej osobe. Zákon vypočítava jednotlivé zložky ochrany osobnosti len príkladmo, nie taxatívne, a to najmä ochranu života, zdravia, občianskej cti, mena, prejavov osobnej povahy, ochranu osobnej slobody, osobného súkromia, podoby, pseudonymu atď.. Z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Teda predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu, jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na práva chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obidve náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka a povinnosť súdom uložené sankcie znášať. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti možno rozumieť konanie smerujúce proti osobnej a mravnej integrite fyzickej osoby, ktorej objektívne spôsobilé znížiť jej dôstojnosť, vážnosť a česť a ktoré ohrozuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Je to zásadne každé nepravdivé, pravdu skresľujúce tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

32. Právne prostriedky ochrany osobnosti fyzickej osoby (upustenie od neoprávnených zásahov, odstránenie následkov takých zásahov a primerané zadosťučinenie) sú vymenované taktiež v zákone len príkladmo a nevylučujú aj ďalšie. Pokiaľ morálne zadosťučinenie nie je postačujúce so zreteľom na zníženú dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti, a to nielen v bežnej, ale aj v značnej miere, má takáto osoba právo na peňažnú satisfakciu. Výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, súd má povinnosť prihliadnuť pritom na 2 hľadiská, a to závažnosť vzniknutej ujmy a najmä na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti.

33. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, vykonal všetky dôkazy predložené a označené žalobcom, z týchto vychádzal a následne vec právne vyhodnotil, pričom nasledovné skutočnosti považuje za preukázané:

34. Žalovaný dňa 22.7.2015 zaslal zamestnávateľovi žalobcu, konkrétne riaditeľovi Ústrednej vojenskej nemocnice v Ružomberku list, kde uvádzal, že žalobca a jeho rodina sužujú jeho osobu a jeho rodinu v rámci ich negatívnych susedských vzťahov a domáhal sa toho, aby riaditeľ nemocnice poučil žalobcu upustiť od takéhoto konania. Žalovaný v kontexte listu opisuje žalobcu ako človeka, ktorý robí hanbu lekárskemu stavu a nespráva sa ako človek s hypokratovou prísahou.

35. Zverejnenie (vedomé alebo nevedomé) nepravdivých informácií o fyzickej osobe treba vždy v zásade považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv, a to aj v prípade, ak príslušná informácia nebude mať výslovne difamačný charakter. Difamujúce tvrdenie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti je nutné posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale aj celkového dojmu, ktorým pôsobí s prihliadnutím na všetky súvislosti okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo. Významné je, či celkové vyznenie určitej informácie zodpovedá pravde. Neoprávneným môže byť aj zásah spočívajúci v nepravdivom obvinení z nečestného konania, ktorého obsahom, formou a cieľom presahuje rámec pravdivej a objektívnej kritiky. Za neoprávnený zásah sa považuje konanie smerujúce proti osobnej a mravnej integrite fyzickej osoby, ktoré je objektívne spôsobilé znížiť jej dôstojnosť, vážnosť a česť a ktoré ohrozuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Nie je rozhodujúce, či k ujme skutočne došlo, stačí objektívna spôsobilosť príslušného konania takúto ujmu spôsobiť. Občiansky zákonník na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti nevyžaduje teda zavinenie toho, kto sa zásahu dopustil. Predpokladom zodpovednosti nie je ani vyvolanie následkov takéhoto neoprávneného zásahu.

36. Súd uvedené výroky z listu žalovaného zo dňa 22.7.2015 a to že „žalobca robí hanbu lekárskemu stavu, že sa vyhráža žalovanému a rodine a žalovaného, že vykrikuje diagnózy žalovaného“ jednoznačne považoval za výroky difamačné, zasahujúce do osobnostného práva žalobcu na ochranu jeho cti a dôstojnosti. V konaní nebolo sporné, že medzi rodinami žalobcu a žalovaného sú dlhoročné negatívne susedské vzťahy, ktoré mali byť prameňom daných výrokov žalovaného uvedených liste a vyvrcholením traumatického spolužitia týchto dvoch rodín. Súd prihliadal na to, že dané výroky boli adresované zamestnávateľovi žalobcu - konkrétne riaditeľovi nemocnice, čo súd považoval za vedomé zverejnenie údajov o žalobcovi predstavujúcich zásah do jeho osobnostných práv, najmä práva na česť, dôstojnosť, vážnosť žalobcu. Žalovaný sa bránil tým, že list bol adresovaný iba a jedine riaditeľovi nemocnice a teda zodpovednosť za zverejnenie a ďalšie rozširovanie tam uvedených informácií on nenesie zodpovednosť. Takúto obranu žalovaného súd neuznal, nakoľko žalovaný si musel a mal byť vedomý, že v prípade ak zasiela korešpondenciu na adresu zamestnávateľa žalobcu, táto určite prejde nielen rukami ním označeného príjemcu - riaditeľa, ale sa s daným listom bude musieť zaoberať potrebný počet tam zamestnaných osôb, tak ako sa i v tomto prípade udialo. Nakoniec je irelevantné, či žalovaný zavinil alebo nie takýto zásah, je irelevantné, či žalovaný chcel alebo nechcel, aby sa s ním oboznámili dotknuté osoby z personálneho, právneho oddelenia, priami nadriadení žalobcu atď., respektíve či chcel alebo nechcel spôsobiť žalobcovi ujmu. Pre potreby súdu poskytujúcemu právnu ochranu proti zásahom do osobnostných práv žalobcu postačovalo, že výroky obsiahnuté v liste žalovaného zo dňa 22.7.2015 boli jednoznačne spôsobilé spôsobiť ujmu žalobcovi na jeho práve na česť, vážnosť a dôstojnosť v jeho pracovnom prostredí.

37. Súd musel prisvedčiť argumentácii žalobcu, že kompetenciu na riešenie susedských sporov a kompetenciu na vykonanie nápravy proti akýmkoľvek zásahom do osobnostných práv má jedine súd v súdnom konaní a teda v prípade ak žalovaný napísal daný list zamestnávateľovi žalobcu, došlo k poškodeniu mena, vážnosti a cti žalobcu. Naviac je nutné uviesť, že žalovaný nijako nepreukázal pravdivosť ním uvádzaných tvrdení obsiahnutých v jeho liste zo dňa 22.07.2015 a ani nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Tieto sú (zrejme) predmetom konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 12C/270/2014, ktorý spis žalovaný nežiadal pripojiť a ani nežiadal vykonať konkrétne označené dôkazy z neho. Žalovaný uvedený súdny spor iba spomenul vo svojich vyjadreniach, avšak bez návrhu na vykonanie akéhokoľvek dôkazu z tohto spisu, a preto súd tento spis ani nepripojil a s jeho obsahom sa neoboznámil.

38. Uvedené výroky sú takto jednoznačne neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu smerujúce proti osobnej a mravnej integrite žalobcu, ktoré sú objektívne spôsobilý jeho dôstojnosť, vážnosť a česť. Je potrebné zdôrazniť, že predpokladom zodpovednosti nie je ani vyvolanie samotných následkov takéhoto neoprávneného zásahu. Daný výrok predstavuje nepravdivú informáciu o osobe žalobcu, kedy tento implikuje a podsúva do povedomia adresáta - zamestnávateľa žalobcu, že žalobca sa nespráva v súlade s etickým kódexom lekára, lebo robí hanbu lekárskemu stavu. Taktiež označenie jeho osoby ako úspešného neurochirurga a osoby s Hypokratovou prísahou, v kontexte celého listu je potrebné vnímať negatívne, nakoľko sú použité v sarkastickom tóne, z ktorého má vyplývať presný opak. Preto naozaj absurdne vyznieva tvrdenie žalovaného, že v jeho liste žalobcu neznevažuje. Práve naopak súd mal za to, že daným listom došlo k zneváženiu žalobcu v jeho pracovnom prostredí. Pre vyriešenie základnej otázky, či dané výroky boli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu

je nepodstatné, že k zníženiu cti, vážnosti a dôstojnosti žalobcu došlo alebo nie, pretože plne postačuje, že dané výroky boli objektívne spôsobiť neoprávnený zásah.

39. Súd považuje za podstatné uviesť, že zámer, úmysel osoby zasahujúcej do osobnostných práv druhej osoby ani nemusí byť prítomný, úplne postačuje objektívna možnosť takéhoto zásahu. Žalovaný nepochybne požitím daných výrazov v kontexte celého textu adresovaných zamestnávateľovi žalobcu presiahol hranicu akceptovateľného riešenia zlých susedských vzťahov a z listu je dokonca zrejmý aj úmysel znevážiť a poškodiť osobu žalobcu najmä v oblasti jeho pracovnoprávnych vzťahov. Je evidentné, že žalovaný chcel poškodiť žalobcu na jeho právach na ochranu osobnosti, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že k ukľudneniu zlých susedských vzťahov nedošlo ani po zaslaní daného listu, a preto súd žalobe žalobcu v jeho v I. vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zdržať sa neoprávneného zásahu do občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia a mena žalobu spočívajúce vo výrokoch, že „Z. I. robí hanbu lekárskemu stavu a že sa vyhráža žalovanému a rodine žalovaného, že vykrikuje diagnózy žalovaného, ako aj všetkých obdobných výrokov“. Súd považoval daný petit rozsudku za dostatočne určitý, zrozumiteľný a aj vykonateľný. Je totiž nemysliteľné, aby žalobca bol schopný definovať výrokovú časť uloženia povinnosti zdržať sa ďalších zásahov do jeho práva na ochranu osobnosti konkrétnejšie a podrobnejšie, nakoľko nie je v moci nikoho predpokladať konkrétnych aktivitu, konanie, ústny alebo iný prejav žalovaného vo vzťahu k osobe žalobcu, ktoré by mohli zasiahnuť do práva na ochranu jeho osobnosti. Takto formulovaný výrok zodpovedá hmotnoprávnym ustanoveniam §§ 11 a nasl. OZ.

40. Vzhľadom na skutočnosť, že výroky obsiahnuté v liste zo dňa 22.7.2015 predstavujúce neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu boli adresované zamestnávateľovi žalobcu, súd považoval za adekvátny prostriedok morálnu satisfakciu v podobe uloženia povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku. V tomto ohľade bola obrana žalovaného, že žalobu žalobca podal až po cca 3 rokoch, irelevantná, pretože právo domáhať sa ochrany pred neoprávneným zásahom do osobnostných práv nie je časovo ohraničené. Avšak k časovému hľadisku podania žaloby súd prihliadal pri rozhodovaní o priznaní nemajetkovej ujmy tak, ako je nižšie uvedené.

41. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je predovšetkým skutočnosť, že morálna satisfakcia sa vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu javí ako nedostatočná, pričom v dôsledku zásahu musí dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere.

42. Čo sa týka výroku o povinnosti uhradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu, súd tento nárok nepovažoval za dôvodný, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal, že k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti došlo v značnej miere. Práve naopak z uznesenia OR PZ v Košiciach, Odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Košice Ťahanovce ČVS: ORP-280/TH-KE-2016 zo dňa 27.4.2016 súd mal za preukázané, že na základe uvedeného listu žalobca nebol preradený na nižšiu funkciu, nebol mu znížený plat ani mu nebola daná výpoveď, nebola ohrozená alebo narušená vážnosť MUDr. I. medzi kolegami alebo pacientami, t.j. neboli narušené ani vzťahy v pracovnej oblasti žalobcu. Žalobca zároveň nepreukázal, že by dané výroky a obsah listu spôsobil rozsiahle zníženie dôstojnosti a vážnosti v rodinnom kruhu, v spoločenskej a sociálnej oblasti. Týmto nebola naplnená základná podmienka pre nárok zamietol. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prihliadal na časové hľadisko podanej žaloby, kedy už len z toho, že k podaniu žaloby došlo cca až po 3 rokoch o uvedeného listu, nemohlo dôjsť k značnému zníženiu vážnosti a dôstojnosti žalobcu, nakoľko v opačnom prípade tento by sa ho domáhal oveľa skôr bez ohľadu a vyčkávania na výsledok trestného stíhania.

43. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Teória hovorí, že pri priznávaní náhrady trov konania je na prvom mieste zásadu úspechu, ktorú je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závislé od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku.

48. O trovách konania súd preto rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o konkrétnej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).